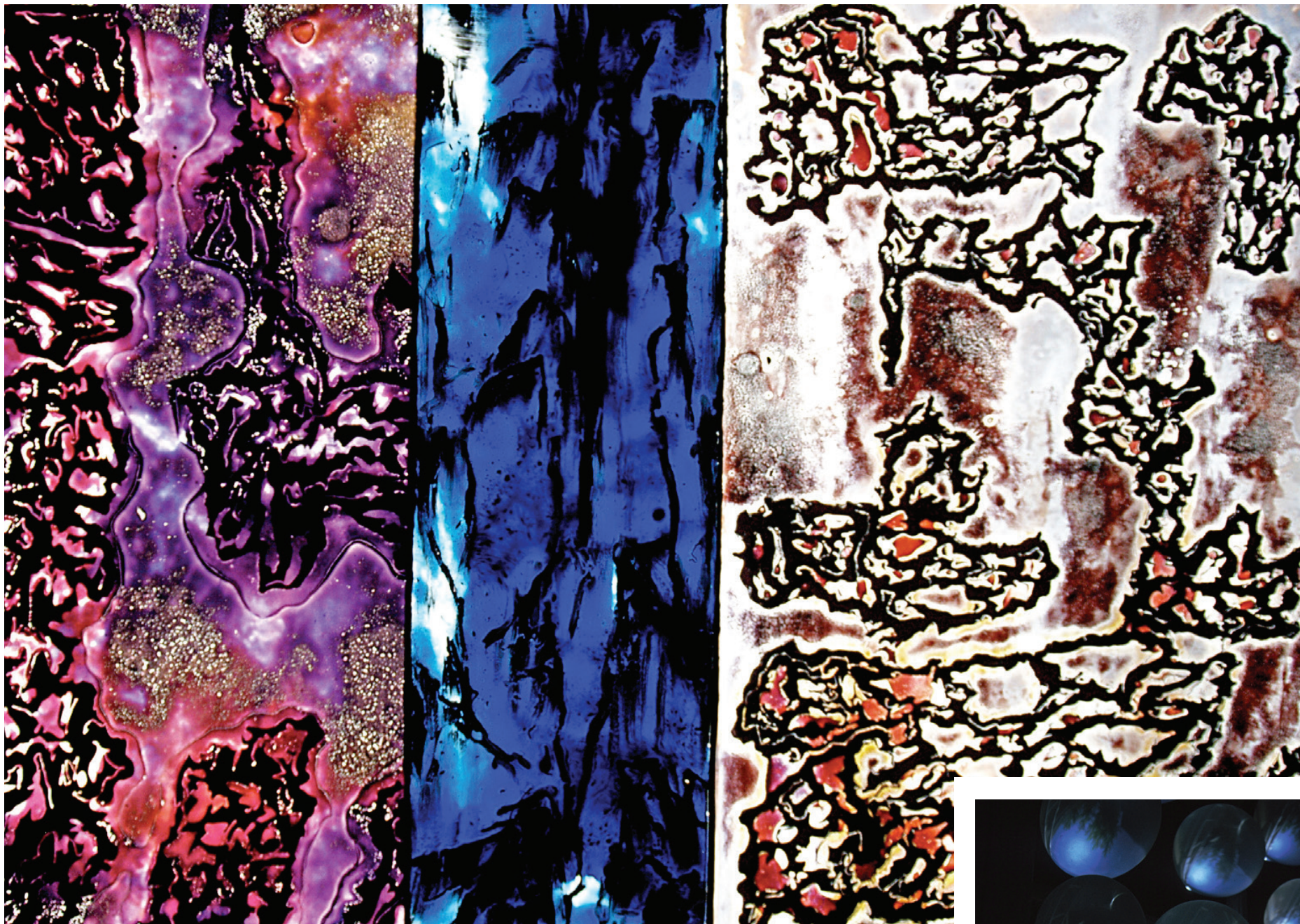

Tróndur Patursson: Nátturulýsing

liga list, á dýrdina, á það andaliga og loyndarfulla, men eisini á hin nýmótans glasvegginn, það reina, ráa, kalda og ítökiliga. Á tremur við andsögnum. Glasið skapar stöðugt andsögnir, sum kortini ekki eru andsögnir, tí það evnisliga og óevnisliga eru ekki andsögnir, men partar av spenninum í eini samansettari heild. Har er einki »antin-ella« í samansettu heildini, bara »bæði-og«. Tískil umboðar það óevnisliga ekki tómleika ella einkisleika. Það óevnisliga er til staðar, á tremur við möguleikum, næstan evnisligt. Það óevnisliga er eitt nýtt slag av evni ella tilfari, segði Jean-Francois Lyotard. Tilfar, sum ekki neyðturviliga er evnis-tilfar, men okkurt flótandi, sum eingin

Piapaluk Lake: Drapery. 2010

Outi Turpeinen: Good Heart. 2011

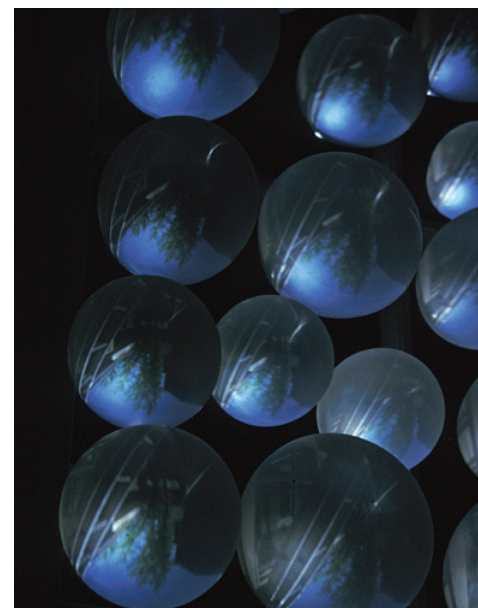
kann siga hvat er. Stöðufesti í objektinum er ekki endaligt, tí objektið er óstöðugt, broytist altíð, og er óendaliga torgreitt.

Fortíð, nútið, framtíð...

Sandur, soda og kálk hitast, smeltast, sindrast, reinskast, javnast, kølast, storkna og verða til torgreidda skapleysa tilfarið glas. Síðani verður glasið virkað á alskyns hættir fyrri at gerast til list. Arbeitt verður við tí og móti tí. Það materialiserast, dematerialiserast og endurmaterialiserast. Uppløysist, storknar og uppløysist aftur. Það veksur framaftur í umhvörvinum, millum áskoðararnar, í sambandinum við annað tilfar og við onnur listaverk. Nýggir möguleikar stinga seg upp, nýggir týðningar. Men það er ekki bert fortíðin, upprunin úr sandi, sodu og kálki og nútíðar nýtsla í listini, og tess ævigu broytingar, sum er hugtakandi

við glasi, eisini það skirvisliga við glasinum hefur eina hugtakandi megi. Óvissa framtíðin hjá listaverkinum, ímyndin av knústum glasi, tilfarið, sum hvørja løtu kann hvørva sum tilfar, er ein íbygdur partur av glasinum. Saman við tí evnisliga og tí óevnisliga, tí antimatieriella, tí supermateriella, tí hypermateriella og eini ørgrynna av andsögnum, sum ekki eru andsögnir, eru fortíðin, nútiðin og framtíðin allar í glasinum og kunnu ekki skiljast frá tí.

Ástøðingar, sum Michael Fried og Theodore Adorno hava lýst það tingsliga í listaverkinum, tess materialitet, sum nakað, ið ekki noktar seg, men eisini sum nakað, sum listaverkið má stríðast ímóti. Fyri at vera list, má listin venda sær móti tí tingsliga hjá sær sjálvari. Listin skal arbeida ímóti og virka móti sær sjálvari, dematerialisera seg sjálva. Það er ekki nakað serligt fyrri verk gjørd úr glasi, at það evnisliga

Anna Viktoria Norberg: The Object Stares Back – Camera Obscura. 1999

leitar saman við tí óevnisliga, men í glasinum er það nærri okkum.

Á summarframsýningin 2014 er tilfarið – glasið – grundarlagið undir estetisku upplivingini, men ein partur liggur í dematerialiseringini í tilfarinum, alt það sum ekki kann forklárast við evnafrøði ella øðrum vísundagreinum, óevnisligu eginleikunum í tilfarinum, og hópurin av margtýðningum sum eru har, verða skaptir og endurskaptir í samansettu heildini í listaverkinum.

Brynhildur Thorgeirsdóttir: Moutain. 2008